

Sygn. akt IV CNP 63/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi wnioskodawczynie M. B.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w B.

z dnia 13 lipca 2012 r.,

w sprawie z wniosku M. B. i P. B.

przy uczestnictwie M. B. i Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. Oddziału w B.

o dział spadku i podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 14 kwietnia 2015 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni M. B. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 13 lipca 2012 r., wydanego w sprawie o dział spadku i podział majątku wspólnego, zarzucając naruszenie art. 1036 w zw. z art. 1035 k.c., art. 65 ust. 3 i 109 ust. 1 „ustawy o księgach wieczystych i hipotece”, naruszenie art. 1036 w zw. z art. 198 k.c., naruszenie art. 26 ust. 3 i 3a „ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych”, a także naruszenie art. 207 i 1036 k.c. oraz art. 229, 384 i 684 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Naruszenia te miały mieć „oczywiście rażący” charakter. Jako przepisy, z którymi zaskarżone orzeczenie jest w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. niezgodne, skarżąca wskazała wszystkie wymienione przepisy, oprócz art. 207 k.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wszechstronnie i jednolicie wyjaśniono, że użyte w art. 424¹ k.p.c. pojęcie „niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia” ma znaczenie autonomiczne i odnosi się do takich tylko orzeczeń, które są niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostały wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174 oraz postanowienie z dnia 6 marca 2008 r., I CNP 116/07, niepubl.). Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11 (OTK-A 2012, nr 8, poz. 97), art. 424¹ § 1 k.p.c., rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, gdy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji.

Przyjęte rozumienie pojęcia niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma znaczenie przy ocenie, dokonywanej na podstawie art. 424⁹ k.p.c., czy skargę należy przyjąć do rozpoznania przez Sąd Najwyższy, czy też - jako oczywiście bezzasadna - nie powinna być ona przyjęta. Skarga, której zarzuty nie

przekonują o kwalifikowanym naruszeniu prawa, w tym także skarga kwestionująca dokonaną przez sąd wykładnię prawa, która mieści się w granicach przysługującej sądowi autonomii orzeczniczej, jest w ujęciu tego przepisu skargą oczywiście bezzasadną.

Tak należało ocenić skargę kasacyjną wnioskodawczynie.

Skarżąca, powołując określone zarzuty i przedstawiając argumentację prawną na ich poparcie, miała obowiązek przekonać o tym, że naruszenia prawa mają szczególnie kwalifikowany charakter. Wnioskodawczynie powołała się na taki charakter naruszeń przepisów wskazanych w podstawach skargi, lecz nie wykazała go. Zaprezentowanie własnych poglądów skarżącej co do odmiennego sposobu rozstrzygnięcia sprawy, a także powołanie się na jednostkowe wypowiedzi doktryny mogące wskazywać na różny sposób rozwiązania niektórych z poruszonych w skardze kwestii, nie uzasadniało tezy, że doszło do kwalifikowanego naruszenia przepisów, które prowadziłyby do niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. Z przedstawionej argumentacji nie wynika, aby Sąd Okręgowy dokonał wykładni powołanych w skardze przepisów lub je zastosował w sposób oczywiście nieprawidłowy, wykraczając poza zakres przysługującej mu swobody jurysdykcyjnej, przy czym należy zważyć, że nie wszystkie argumenty powołane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia a kwestionowane w skardze miały ostatecznie znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych przyczyn, na podstawie art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.